

Іх крылы ўзняліся вышэй

У мінулую пятніцу своеасабліваю творчую справаздачу наладзіў літаратурны клуб “Пегасік” Забалацкага НПК. За 10 гадоў існавання не раз радалі ішатлікія творчыя поспехі яго выхаванцаў. А пачыналася ўсё са школьнага факультатыву...

— Для мяне было важна, каб выхаванцы развіваліся ўсебакова: умелі не толькі лічыць і пісаць, але і гуляць у шашкі, маглі б удзельнічаць у самадзейнасці. Таму паэтычным здольнасцям калегі Валянціны Уладзіміраўны Коцік сапраўды абрадаваўся. Тры гады яна іх “хавала”, пакуль не выдала вершаваную самапрэзентацыю на конкурсе, — прыгадаў па-дзеі дзесяцігадовай даўнасці былы дырэктар навучальнай установы М.М. Лях. — Прапанаваў настаўніцы беларускай мовы і літаратуры арганізаваць факультатыў, на якім маглі б займацца вучні, здольныя да літаратурнай творчасці.

І Валянціна Уладзіміраўна змагла зацікавіць дзяцей, згуртаваць вакол сябе вучняў розных узростаў. Неўзабаве з творамі навучэнцаў стала выходзіць літаратурная газета “Пегасік”. Сёння клуб наведваюць 39 чалавек. Самай малодшай Дар’і Венцкевіч 10 гадоў, самай старэйшай — Вераніцы Страчынскай — 18. За сваю гісторыю існавання “Пегасік” “ўзляцеў” па-над

школьнай прасторай. Яго выхаванцам скараліся вяршыні раённых і абласных паэтычных конкурсаў “Паэзія — рух душы”, “Квітнучым садам стане ўся зямля”, “Бацькаўшчына светлая мая”. Скарбонку ўзнагарод школы прадаўжаюць папаўняць шатлікія паспяховыя выступленні. А вершы ўдзельнікаў клуба друкуюцца не толькі на старонках “Воранаўскай газеты”, але і ў часопісах “Раніца”, “Вясёлка”, “Юный спасатель”.

Як адзначае кіраўнік клуба, педагог з 30-гадовым стажам В.Ул. Коцік, не ўсе творы дасканалыя, над многімі трэба папрацаваць. Разам з юнымі дараваннямі яны шукаюць рыфму, працуюць над памерам верша, абмяркоўваюць, што ўдалося, а што — не. Безумоўна, дзецям такія творчыя пошукі ідуць на карысць, бо яны вучацца разважаць, назіраць за наваколлем, апісваць з’явы прыроды і прадметы, спасцігаюць прыгажосць і шматграннасць слова. У адных думкі афармляюцца ў паэтычныя радкі больш удала, у другіх — менш, але стараюцца ўсе.

За дзесяць гадоў вершаў набралася на цэлы зборнік, выданне якога Валянціна Уладзіміраўна разглядае як перспектыву для “Пегасіка”.

Вольга ВАРАБ’ЁВА.

Фота аўтара.

